

hvor befolkningen kan få indtryk af, at et flertal vil dække over sine egne af hensyn til de „politiske konsekvenser“.

Forslagsstillerne mener i det hele, det vil være af betydning, at der ved overtrædelsen af de bestemmelser, som nærværende lovforslag omhandler, gives adgang til en retslig prøvelse. Det er ikke i første række ud fra ønsket om at få iværksat sanktioner over for den pågældende minister, men ud fra ønsket om at fremme mulighederne for en afgørelse, der bliver mødt med tillid af befolkningen. Også for en minister, hvis embedsførelse bliver udsat for kritik, er det mere betryggende at blive sikret en retslig behandling af sagen.“

Ved 1. behandling fremhævede *justitsminister Hans Hækkerup*, at grundlovens § 13 ikke krævede gennemført en særlig ministeransvarlighedslov. Dels var § 13 efter almindelig anerkendt statsretlig opfattelse ikke en retsregel, men en programmatisk erklæring, dels var løftet, som bestemmelsen syntes at indeholde, forlængst opfyldt, navnlig ved de almindelige bestemmelser om embedsforbrydelser, som blev optaget i straffeloven af 1866. Spørgsmålet, om der bør gennemføres en særlig ministeransvarlighedslov, burde derfor afgøres ud fra en vurdering af, hvad der var den mest hensigtsmæssige løsning. Ministeren henviste her til den af regeringen nedsatte kommission, hvis flertal — 12 af dens 13 medlemmer — konkluderede, at det måtte anses for rigtigst ikke at søge en særlig ministeransvarlighedslov gennemført. Ministeren henviste til flertallets argumentation:

Det allerede eksisterende retsgrundlag for ministrenes ansvar, navnlig straffelovens kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv, var så omfattende, at ethvert forhold fra en ministers side i hans embedsførelse, som var af en sådan betydning, at det burde medføre rigsretsansvar, var omfattet af dette ansvarsgrundlag. Også i øvrigt var de gældende ansvarsregler tilfredsstillende. Kommissionsflertallet fandt imidlertid ikke alene en særlig ministeransvarlighedslov upåkrævet, men mente yderligere, at ulemperne ved gennemførelse af en sådan lov var betydeligere end fordelene.

Under åbningsdebatten havde imidlertid statsministeren meddelt, at regeringen gerne medvirkede til, at forslag til en ministeransvarlighedslov gennemførtes, såfremt et juridisk holdbart og forsvarligt grundlag herfor kunne tilvejebringes, og spørgsmålet var så, om det fremsatte lovforslag var et sådant juridisk holdbart og forsvarligt grundlag.

Ud fra den forudsætning, at forlagsstillerne ved lovforslaget havde tilsigtet at opnå dels en udvidelse af ministres retlige ansvar, dels en vis placering af dette, gennemgik ministeren kritisk forslaget og konkluderede i, at det ikke var egnet til gennemførelse i den foreliggende form, men krævede endog ret betydelige ændringer. Den kommende udvalgsbehandling burde i første omgang koncentreres om at fastlægge visse retningslinjer for lovens indhold, hvorefter